

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT SUCESSOS POLÍTICA ECONOMIA CULTURA EUROPA-MÓN COMUNICACIÓ OPINIÓ IN ENGLISH ESPORTS

SOCIETAT LA BISBAL D'EMPORDÀ - 8 agost 2014 2.00 h

Pendants de la vida

- Després de tenir una vida complicada i plena de dificultats i d'iniciar un viatge sense retorn que el va portar des del País Basc fins a la Bisbal d'Empordà, passant per València i Vilafranca del Penedès, en José Luis F. torna a fer de voluntari
- Ajuda la Carme Llobet, una dona de 91 anys, a anar a veure el seu fill malalt

En José Luis i la Carme, dues ànimes paral·leles unides per l'entesa de dues institucions socials de la Bisbal d'Empordà PAU LANAO.

PAU LANAO - LA BISBAL D'EMPORDÀ

Fa pocs anys, en José Luis F., que és fill de Bilbao, treballava de mariner, tant a la mercant com a les pesqueres del *Gran Norte*. Fa pocs mesos, la Carme Llobet, una senyora de 91 anys que s'havia passat la vida a ca l'Esparter, una botiga de tota la vida del carrer dels Valls de la Bisbal d'Empordà, va tenir una desgràcia descomunal.

El seu fill de 57 anys, que des de feia un temps sabia que tenia càncer, va haver d'iniciar un nou tractament contra la malaltia, i ella, per qüestions de bona administració familiar, va anar a viure a la residència geriàtrica municipal Zoilo Feliu. La Carme, que és una dona afable i enraonadora, té el cap posat en la malura que pateix el fill i potser per això fa tot el que pot per aconseguir trobar, sempre que sigui possible, una ànima caritativa que l'ajudi a recórrer els pocs centenars de metres que la separen de la llar familiar per veure el malalt.

La història que hem començat podria semblar vulgar si no fos que, gràcies a la intermediació dels responsables de la residència geriàtrica i del convent dels franciscans –entre altres, la Mar Lavado, que és educadora social–, dos col·lectius en principi antagònics i amb una certa desconfiança mútua han sabut trobar la simbiosi necessària per poder treballar conjuntament. Cen-

“El convent i la Zoilo Feliu, dues entitats socials, han col·laborat per prevenir la dependència institucional”

trant el relat en el primer personatge, podem constatar que, tot i que la feina era sacrificada i molt dura, en José Luis F. va viure dies feliços navegant pels mars del planeta fins que la desmesura en el beure el va sumir en una espiral de misèria i desesperació que no tan sols el va deixar a l'atur sinó que la hi va fer ballar molt magra i ha hagut d'enfrontar els treballs d'Heracles per intentar sortir de l'infern. En José Luis explica que intentant fugir de l'addicció a l'alcohol va iniciar un viatge sense retorn que primer el va portar del País Basc a València, ciutat on va arribar en tan males condicions que el van haver d'ingressar dinou dies a l'hospital. "Aquella va ser una etapa molt difícil; estava tan atropellat que quan em van donar l'alta vaig recaure i em van haver d'ingressar onze dies més."

Mínimament recuperat i amb ganes de sortir-se'n, l'antic mariner va buscar l'ajuda dels serveis socials de la capital del Túria. Una pèrdua de temps, un desengany, que el va fer marxar a Castelló, ciutat on va aconseguir una plaça en un alberg, un centre de normes estrictes i disciplina fèrria: "Més que anar endavant anava enrere, perquè no hi estava gens bé. Els vaig dir que volia marxar i em van parlar del convent de la Bisbal d'Empordà com un lloc on em podia refer."

Semblava que havia trobat el port de desembarcament. Abans, però, el pescador errant va fer dues parades: una a Vilafranca del Penedès i l'altra a Barcelona. Finalment, quan feia tres mesos que havia sortit de la capital basca, en José Luis va arribar a Girona, on va viure al centre assistencial de La Sopa i allà va esperar que els responsables de la fundació Acollida i Esperança, que treballa en la promoció d'espais d'acollida per a persones d'exclusió social i té la finalitat d'acompanyar-les i donar oportunitats per rescatar la pròpia vida, li atorguessin una plaça d'intern al convent de Sant Sebastià, antic cenobi dels franciscans de la Bisbal d'Empordà. "Els primers temps van ser durs –remarca–, però em vaig adonar que havia trobat un lloc on establir-me i això m'ajudava a superar les meves contradiccions, tant físiques com psíquiques. Vaig voler tornar a recuperar una cosa que m'havia fet bé, ser voluntari. Em deia a mi mateix: «Si a Bilbao havia treballat amb la Creu Roja, per què ara que havia recuperat l'autoestima i em sentia fort no ho podia fer a la Bisbal?» Aquest pensament em donava ànims i m'ajudava a millorar tant la meua qualitat de vida com la de la gent que m'envoltava."

Va ser així com, gràcies a la col·laboració entre dues entitats socials capficades a prevenir la dependència institucional a través del voluntariat, s'ha unit el destí de dues persones amb vides paral·leles i fins i tot divergents. El dia que els vam entrevistar, la Carme recordava que en José Luis empenyia la seva cadira de rodes per portar-la a passejar o els divendres al mercat, però capficada com estava per anar fins a la botiga a veure el seu fill malalt, no es va mossegar la llengua per fer-li una insinuació directa: "Aquest maleït càncer del noi fa massa anys que dura, i ens ha espatllat la vida. Amb el meu home –assegurava– van transformar l'esparteria en una botiga de cortines. Quan el meu home va morir, se'n va fer càrrec el noi, però des que s'ha posat malalt ja veu com estem." Tot i que semblava que la història no era la seva, en José Luis va girar el cap i va recollir la proposta: "No es preocupi –li va dir a la Carme–, quan faci bo –aquell dia plovia– jo la portaré a veure el seu fill."

uè?

Un fa de voluntari i ajuda l'àvia portant-la a passejar

ui?

José Luis F. i Carme Llobet, amb vides paral·leles i fins i tot divergents